

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Johannes Ewalds samlede skrifter

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 382. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510518720/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Maaneder og tre Uger at gaae et jævnt Trotte eller høyt en kort Gallop under Religionens, Fornuftens, Dydens og Sædernes Tøyle — men kommer den fjerde Uge i den tredie Maaned, da tager den i Almindelighed for sig selv, bruuser og sprudler, sætter over Gjerder og Gryfter, og da — — — maae Fanden kunde holde den — Det er at sige — den seer i lang Tid lutter ærgrende, spottende, truende, martrende Billeder, og pruster kun derved, fordi Religion eller Fornuft klapper den paa Manken, og siger — Oha — — O — Prrr — Men tilsidst, naar de blive trætte af at sige Prrr — og den ved lang Hviile er blevet vælig — og pludselig et skrækkende Billede viser sig for den — — da faaer den Kuller — da Farvel Rytter! — Undertiden kaster den ham i Skarnet — Og det er næsten vederfare mig denne Gang — I det mindste hænger jeg kun i den ene StigBøyle! —

Jeg er blevet saa varm af denne Allegorie, at jeg ikke kan slippe den — Følgelig — — — naar jeg rider i mit jævne Trav eller selv i min korte Gallop, da rider jeg omhyggelig af Veyen, for enhver som møder mig — og jeg har ydermeere altid en venkabelig Hilsen, et Nik, et Haandkys, et Smil eller en Skilling i Beredskab til hver af dem — Løber min Hest løbsk, da kan det hænde sig, at jeg af Vanvare render en paa Ærmet, en anden paa Brystet — men om det var den hornede Sigfried selv, saa er det vist, at det vilde smerte mig, saasnart min Fornuft fik Tid, at sige Prrr til min Hest —

TIL JOHAN CHRISTIAN SCHØNHEYDER.

Højærværdige,
Høylærde Herr Doctor!

I mit sidste Pro Memoria, som jeg haaber at De har faact, udcloed jeg mange Poster, og skrev kun kort om andre, hvorom det dog er mig yderligst

magtpaaliggende at tale meget tydeligt med Dem min kjæreste; og, som jeg vover at sette det forud, igjen min fortroeligste Ven — Men hvorledes skal og et Brev kunde romme, alle mine Tanker, mine
 5 Ønsker, mine Lidelser — et heelt ulyksaligt Aars Forraad — Mit Hjerte, mit arme Hjerte er saa spændt, af Angst, af Haab, af Væmodighed, af Forventning; af — jeg veed ikke hvad — at det
 10 brister, om det ikke snart finder en kjærlig Barm at udøse sig i — I otte Dage kunde jeg ikke skrive alt dette, som jeg haaber at kunde sige Dem i fire Timer — Jeg veed, jeg føler det, min beste Ven, at min Længsel baade er for dristig, og ubillig —
 15 men ved Gud den er ikke ugrundet — og naar De kunde overse min heele Stilling, saa vel, som jeg, saa vilde De vist tilgive mig min Utaalmodighed og mit Paahæng —

Min arme Pegasus tænker jeg bliver stædig tilsidst — Den dybe sandige Vey som den maae elte
 20 i, gjør at den allerede staaer i et Skum — Den skulde flyve, vil De sige — det sige fleer —

Og ingen seer de tunge Baand,
 Som Skjæbnen med barbarisk Haand,
 Har surret om dens raske Vinger —

25 Ak Ven, i Lænker flyves ey —
 Og forspændt, paa en sandig Vey,
 Er det et modigt Dyr, som springer —

Der har De engang, imod al min Sædvane et Impromptu — Phoebus tilgive mig det — Men jeg
 30 burde give Dem en Prøve af det Trott, som min Stilling gjør mig best skikked til — De seer min beste Ven, at det er ingen Ode-Flugt — Overalt var jeg af min inderste Sjæl tilfreds, at mine Venner vilde tiltroe min Geist lidt mindre Styrke, og
 35 mit Hjerte lidt meer — Ærlighed — Dersom det, under de Vanskeligheder, som jeg har at kjæmpe med, var mig let at skrive heldige Oder; saa kunde mange af mine Breve overtyde mig, at jeg var en